

SKAVTSKI POTOVALNI TABOR Od Ogleja do Svete Gore

Kaos na caminu

Viteli, da bi si privoščili nekaj dni odmor od vsledenih misli, skriti in dejnosti ter da bi se – kot posamezniki in skupnost – telesno okrepili in duševno sprostili, smo člani goriskega Klana skitskih odraslih skitov (KAOS) 19. septembra vzeli pot pod noge. Ko smo letos spornili izvedbo, da se pod zvonikoma svetogorske in oglejske bazilike snuje projekt Walk of Spirit, t.j. Gorški camin oz. t.ter Gočertine, smo z žarom v očeh henuali načrti razvijanja, da bi se preizkusili na novi poti, ki ima v melem vse značilnosti pravega camina. In ker si na nekajdnevem junijem taboru v Žabljaku zaradi organizacije 60-letnice SZSO Gorica nismo mogli privoščiti vsotinsko bogatega programa oz. daljšega pohoda, smo odločili, da svetlo septembra organiziramo krajši potovalni tabor. Pri Gočertinem caminu nas je nenadno zanimala vsebinska poanta: pot namreč vodi od Ogleja prek Krasi in dveh Goric do Svete Gore, pri čemer mesto v Gradski laguni govori o (krščanskih) komunalnih, planotah o (vojnih) ranah, vzpon na Slednico pa o vzpostavitvi grobnice. In, ki je bila izrazna in močnoma malo pred letosnjim poletjem, prvi pohodniki pa so namreč stopili čez jureta, sme stvor nekoliko priredili svojim željam in potrebam, izhodilce pa je gotovo bilo Oglej, končni cilj pa Sveta Gora.

PRIVI DAN
S skavtskim nam, pohodniškim čuvši, avtorjem razvijanjem in vseni, kar je bilo potrebno za na pot, smo se 19. septembra jutraj zbrali v Ogleju. Tiki ob patriarhalni baziliki smo po življeno načrtno odšli slovensko pesem in zmolihi ter si v krugu povedali, kaj pričakujemo v naslednjih dneh. Obšli smo sporniti na antčni Oglej, pomembno rimsko trgovsko središče in vojakiš oporišče z 300 tisoč prebivalci, kamor naj bi sam sv. Marko evangelist prinesel svetlo oznanilo in kjer se predli leti prvi mučni nazie zemlje, med njimi sveta Mohor in Fortunat. Z našim nametom na znameniti smo nato henuali na pot mimo t.i. pokopališča jurek in po t.i. svet poti, kjer smo lahko obdelovali izkopanine starodavnega pristanškega kanala. Po poti, ki pričajo oglejsko podeželje, smo prišli do zaselka San Lorenzo in nato Pustičke: na pokopališču smo zmolihi na grobo pokojnega goriskega duhovnika Alessia Scaglia in pa Giulia Gregoria, mladega turškega raziskovalca, ki

je bil umorjen v Egiptu pred osmimi leti. Daljši posamezniki smo imeli v Skopju ob SOČ, kjer so arheološka izkopanine in obeliski mladih mučencev Rancija, Rancijona in Rancijantle,

ki se po izročilu v 15. stoletju naselili lokosti iz Veneta in ki sedanes velja za italijanski otok sredi slovenskega otolja. Vas je na poseben način vezana na pesnika Giuseppeja Ungarettija, ki se

mladih vojakov na fronti. Počasi smo se spuščali s Krasi, prešli državno cesto, ki iz Gabrje pelje proti Trstu, se spet nekoliko povzpeli prek vrha Nad Logem na slovenski del Krasi, kjer smo našli sledove

minovni pogodbi diagonalno zarisana meja med jugoslanjo in Italijo ločevala sosedo in svoje, žive in pokopane: boja rjva je dolgo veljala za simbol brezišne dinamike v mednarodni politiki, danes

pohodniki čuvši ter prek šotkarskega polja krenila proti Slednici. Za župno cerkvijo so stopili na stezo, ki se lenčno vzpenja in vodi do Pervala. Pri prvi postaji kulisevega jureta so, vedno pod zanesljivo vodstvom načelnice in načelnika, ki sta s pordelimi v rokah vodila skupino, sbrali gusno steno in do vrha Svete Gore prišli skozi podzemne rove (zadnja lovena je dolga kar 260 metrov!) in po zadnjem defu Uršine poti, ki vodi iz Gogarja na Slednico. Ker smo dospeli na cilj, na Sveto Goro, ki smo jo že pričeli, v globoki Pustički, se blizu morja, gledali v daljini in se nam je zdela nedosegljiva. Naleteli smo odlični pod lipom na Pustičkem trbuhi, nekaj minut stali od

ki so bili tam ubiti leta 300, v času Diodorijevskega preganjanja. Tuji srečanje s treni miselni svetniki v cerkvi, zgrajeni nad grobnico z rjnovimi otokami, se nas je duševno. Po prvi skit Pym in središče Turjaka smo se v topleni pompozitnem dnevno približali reki Soči in se na njenem bregu tudi malo osvežili. Nato smo – po 22 prehojenih kilometrih – dospeli do cilja prvega dne, do kraja, ki smo ga izbrali za prvo prenočitev; tu je pozno popoldne našli naša dragocina in nezamenljiva Damiana, ki nas je vse dni oskrbovala s toplim večerjo, z nami prenočila, poskušala za zajtrk in kosilo v vroči. Preden smo legli k zaslužnemu počitku, smo pri mizi ob evangelijem odločeno o tri in mladikah razvili bogat pogovor o naših in ne naših mladih mladih ter o svetosti.

DRUGI DAN
Pot smo jutraj nadaljevali po stezah smiči polji in vinogradov mimo Spetra ob Soči do Fagiana, kjer smo iz različne klenče izbrali pot proti Krasi in kmalu dospeli do malega svetišča Santa Martinia Merita, ki vsebuje lepe mramorne freske. Odhod smo se po klenči grupni povzpeli do Martinčine, vasi, kamor naj

je med prvo svetovno vojno bojeval na Krasi, v svoji zmanj pesmi, ki jo je napisal avgusta 1916, pa primerja našo vas s svojim domom, v katerem ostaja živ spomin na naše prijatelje. Od Martinčine smo – mimo t.i. Vrtača z osamljenim drevom (Vallonecchio dell'albero isolato), kraja, kjer je Ungaretti pisal stihe – prišli do štirih vrhov Debele grile, muzeja na prstnem, kjer so spornili in turistične tabele pod cipresami, skale, lovene in klenči še danes neme in blesti zelo zgornje priro grasto prve vojne vline. Odohod smo dospeli na Vrh Svetega Mihaela, kjer se prav nismo mogli ne ustaviti v Lokandi Devotak za krajše srečanje z gostoljubnim gospodarjem. Gostiljem. Dan smo – po 18 kilometrih – sklenili v koči Krških klenov, kjer smo po prijetnem večeru in družbi "leita" Lajta ter ob dobrih nade Darnice, ki je s sabo pripeljala še dve skavti, tudi prenočili.

TRTJI DAN
Na tretji dan, 21. septembra, je bil poseben temi ran. Od loče smo jutraj najprej stopili do Resavca. Prehodili smo klenbo pot, (dal zaresčne in slabo vzdržane) jure, rove, v katerih smo se vzhvati tili smolevali s pretresljivimi besedami

marjacev, lokostev in jolenov, pa tudi hrastov, ki jih je na grčih pod Pustičkim mizu na Cerju pustil skitovski postar izgrajevati let. Ustavili smo se na Mirenskem Gradu, ob duhovnem svetšču in svetišču, posvečenem Žalostni Materi Božji, kamor se že več stoletij nadi zatekajo romarji od blizu in daleč. V Miru smo obiskali tudi Uršinsko-čuvški muzej, ki ga je uredil Pavel Petek, eden začetnikov uršinske osrčar obzerve Ciliara. Prijatelji vodil Roman Muhli nam je vedno povedal o Miru včeraj in danes, o tem, kako so švedski tankažnji imetje postali šotariji in strojarji, kako se lože nastane usnje, pa o mirenki čuvški zadržni in tem, da so v vasi ob Uršini nabavili čuvši za vso nekdanjo Jugoslavijo. Tiki ob našem prehodu smo se ustavili na znamenitem pokopališču, kjer je po paritki

pa je ob njej muzej špurni se nuna, posvečen nuna, ki jim je meja onemogočila obisk groba, in vseni, ki so pri prehojenju meje izgubili svetlobo ali življenje. Ustavili smo se na grobo družine Spacapan, kjer med drugimi počiva eden prvih goriskih skitov, Peter, nato pa po poteh in stezah sredi njih vzdolž meje hodili dalje do Sempetra in Gorice, kjer smo se – po 23 prehojenih kilometrih – ustavili v Mladinskem domu ob cerkvi sv. Ivana. Tam se nam je prikružio že nekaj članov KAOS-a, po večerji pa poseben gost, dolgoletni gorški skit AGESCI in prostovoljec Marco Zitar, ki nam je spregovoril o svoji bogati človeški izkušnji in o tem, kaj pomeni služiti CERJETI, ZADNJI DAN Skitov: desetih pohodnikov si je v nedeljo, 22. septembra, zgodaj jutraj spet udeležba naletelna in obila

svetišča, kamor so dospeli še drugi starši skitov, med njimi g. Marjan Marčič, ki je za vse danes naredil malo. Spregovoril je o pomenu krila, o skitnem pravilu, o tem, da kdor drugemu pomaga, sebe reši. Skupnemu koslu v prijetni družbi je sledil krajši program z uradnim odprtjem nove sezone tega prav-posebnega goriskega klana, katerega člani se nadi jutro namikotnega pohoda, ob tem pa se družijo, skupaj odkrivajo krajeno zanimivosti in znamenitosti, žboli in nasti line, uživajo ob pogledih na polja podnevi in zvezde ponoči. Skupaj prebivajo trenutke, ki jim še čas teče dragocno. In v tem času zraje nadi – sami in v skupnosti – razmišljati o – lastnih in skupnih – koreninah, ranah in prepovedih.